

Sławomir Oleszek
Gdańsk, 2025

DU CHU PILO

pływanie na belce bambusa

Fot. : Alberto Brunello

Jedna z niewiarygodnych wręcz opowieści o życiu Bodhidharmy (菩提达摩) mówi o tym, że swoją podróż rzeką Jangcy odbył płynąc samodzielnie na pojedynczej trzcinie bambusa. Tak też jest przedstawiany na licznych obrazach i kaligrafiach. Powyższe uprawdopodobnia współczesne, indywidualne serfowanie Du Chu Piao (独竹漂) wspomagane długą tyczką.

Znawcy tematu twierdzą, że ta forma działalności człowieka sięga ponad dwa tysiące lat wstecz do czasów dynastii Qin (221 p.n.e. - 206 p.n.e.) i jest związana z pracą drwali, którzy dokonywali wycinki i wodowania drewna Nanmu (楠木). Ich zadaniem było przygotowanie kłód i dostarczenie do miejsc produkcji domów, łodzi, mebli i różnych wyrobów gospodarczych.

Pływanie na bambusie to bardzo trudna i unikalna umiejętność. Wymaga wyprostowanej postawy, odpowiedniego utrzymania środka ciężkości ciała oraz zachowania równowagi w niestabilnym środowisku. Niebezpieczny jest zwłaszcza wiatr, który oddziałuje na ciało człowieka i strukturę wody, a za nim pojawiające się opady deszczu.

Niektórzy rozpoczynając pływanie po rzekach i kanałach zwyczajnie stają na belkę jedną nogą, a drugą odpychają się od nabrzeża. Bardziej zaprawieni wykonują dynamiczne jedno lub dwumetrowe skoki w powietrzu, aby z impetem opaść na gładką powierzchnię, która zanurza się i podmywa stopy. Woda wypycha ją wtedy do góry i wyrównuje z lustrem wody. Inni pokonują jeszcze dłuższe odcinki. Rozpędzają się jak do skoku wzwyż, a następnie wbijają tyczkę w dno i szybują aby trafić na śliską belkę.

Utrzymanie równowagi polega na dokładnych i zachowawczych działaniach, balansie ciała oraz praktyce w sterowaniu nogami przy jednoczesnym trzymaniu odpowiednio wyważonej tyczki.

Pozwala to na swobodne manewrowanie, aby nie zsunąć się i nie wpaść do wody. Mokra belka może przemieszczać się w różnych kierunkach z uwagi na siłę nurtu i wysokość fal, które zmieniają jej kąty oraz ustawienia względem ruchu wody. Dodatkowo obraca się wokół osi i przez to może zmyć daną osobę ze swojej powierzchni.

Du Chu Piao (独竹漂) ma głównie postać rekreacyjną i podróżniczą, a okazjonalnie sportową. Ćwiczenia odbywają się na tradycyjnych materiałach roślinnych, lub zamiennie z tworzywa sztucznego, które są profilowane do naturalnego kształtu wraz z imitacją kolanek wzrostu zwanych węzłami. Te w materiale biologicznym oddzielają poszczególne segmenty tworząc wewnątrz szczelne komory.

Opisana umiejętność wymaga odwagi, samozaparcia i umotywowania. Jest trudną sztuką ludową, ale może być fascynującą formą aktywności ruchowej wśród osób, które szukają mniej typowych form spędzania wolnego czasu na wodzie. Pływanie tym sposobem ma w niektórych regionach Chin, w prowincji Guizhou i dorzeczu rzeki Chi Shui (赤水河) osobliwą postać jedno albo dwuosobowego raftingu i kontrolowanego dryfowania.

Podczas rozgrywek Dziewiątych Tradycyjnych Igrzysk Sportowych Mniejszości Etnicznych (中华人民共和国第九届少数民族传统体育运动会) przeprowadzonych w Centrum Sportów Olimpijskich w Guiyang (贵阳奥林匹克体育中心) w dniach 10-18 września 2011 roku, Du Chu Piao zostało wpisane na listę dyscyplin sportowych. Aktualnie występuje też na wykazie niematerialnego dziedzictwa kulturowego prowincji Guizhou.

Część sportowa łączy w sobie pokazy z zakresu gimnastyki artystycznej zawierającej szpagaty poziome i pionowe, baletu wodnego i ścigania się zawodników.

Podstawowe akrobacje na bambusowych belkach obejmują „płynięcie na wietrze i falach” (乘风破浪), „cofanie” (倒退), „zawracanie” (转身), „pokonywanie zakrętów” (绕弯) i zmianę tyczek (换竿). Techniki te należą do szerszej taktyki „przepływania się przez rzekę na trzcinie” (一苇渡江).